

Instagram: stela\_knjige  
Facebook: stela  
**[www.stelaknjige.rs](http://www.stelaknjige.rs)**

NASLOV ORIGINALA

Jane Fallon  
Faking Friends

Copyright © Jane Fallon 2018

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK

Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA

Tea Jovanović

LEKTURA

Snežana Gligorijević

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

DIZAJN KORICA

Sara Vranić

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela  
Dobrovoljačka 10/I, Zemun  
office@publikpraktikum.rs  
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

DŽEJN FALON

# LAŽNI PRIJATELJI

*Sa engleskog preveo*  
Igor Solunac

**Stela**



**PRVI DEO**



# 1.

U času kad su točkovi aviona dotakli pistu, već sam se zapitala da li sam donela ispravnu odluku. Zar se iznenadne posete uglavnom ne završe neslavno? Ipak, sve dok nismo poleteli, veliki deo mene brinuo je kako ću morati da otkážem putovanje u poslednjem trenutku – sigurno će me pozvati s posla i reći kako su ispremeštali raspored i da sam im ipak neophodna, pa mi se učinilo bezbednijim da nikome ne kaţem. Bez očekivanja nema ni razočaranja – vodila sam se tom mišlju. Sem toga, mislila sam da ću se zabaviti.

Da i ne spominjem to što mi je bila potrebna uteha doma. Još sam se oporavljala od velikih vesti koje sam primila. Iskreno govoreći, činilo mi se kao da će se svet urušiti, ali duboko u sebi sam znala da preterujem. Oduvek sam znala da postoji ta mogućnost. Toliko puta sam posmatrala druge koje je zadesila ista sudbina. Jednostavno, nisam očekivala da se to tako iznenada dogodi.

U Njujorku sam ţivela već sedam i po meseci. Za dve nedelje, zauvek ću se vratiti kući.

Uz to, mislila sam da će pomoći ako Dţeku saopštım vesti u lice. Jer, iako će biti tuţan što sam izgubila posao, bila sam poprilično sigurna da će ga pre svega obuzeti sreća što dolazim kući, pa ćemo moći da odredimo datum venčanja, koje smo najavili pre nego što sam otputovala, i bićemo normalan par koji ţivi zajedno, a ne pet hiljada kilometara udaljeni jedno od drugog. Zнала sam da će se sve to odraziti i na mene. Źudela sam za drugačijim ugлом gledanja na ţivot.

Srce mi je tuklo kao ludo dok sam se pribliţavala našoj ulici, znojava i preumorna zbog razlike u vremenskoj zoni koja

me je već pogodila. Nikada ranije nisam uradila ništa slično – preletela pola sveta iz hira. Neprestano sam zamišljala Džekovo lice kad me zatekne kod kuće – njegovu zapanjenost, ali nisam sumnjala da će ubrzo uslediti čisto oduševljenje. Zнала sam, naravno, da će on već otići na posao dok stignem, ali uvek je postojala šansa da je uzeo slobodan dan, rekavši kako se ne oseća dobro ili naprosto jer ga je poželeo. Doduše, otkako ga poznajem tako nešto nije učinio. On voli svoj posao. Bolje rečeno, voli ono što radi, a bavi se reklamama. Na trenutnom radnom mestu oseća se pomalo osujećeno i nestrpljiv je da se pokrene i popne na lestvici.

Čitav let provela sam u pokušaju da odlučim šta da radim – da li da se sakrijem i iskočim ispred njega? (Mogao bi dobiti srčani udar.) Da ponosno stojim pored s ljubavlju skuvanog ručka s kutlačom u ruci? (Suviše podseća na *Žene iz Stepforda*.) Ili da se izležavam na dvosedu i na sebi imam samo negliže? (Verovatno bi se od srca nasmejao. Uz to, poteškoća je što nemam negliže, niti bih znala gde da ga kupim sve i da mi plate. Zapravo, jedva da znam i šta je.) Na kraju sam se odlučila za piće. Boca vina u jednoj ruci, a čaše u drugoj. Nemoj neko da mi kaže kako ne znam put do muškog srca. Ili ženskog, kad smo već kod toga. Već sam namerila da skoknem do prodavnice sa alkoholom iza ugla.

Odvukla sam svoj – svakako preveliki za vikend – kofer uza stepenice. Pre velikog preseljenja dovukla sam kući što sam mogla više gluposti: još jedan razlog zašto je ovo putovanje imalo smisla. Osmehnula sam se shvativši da je Džek sigurno zalivao fikus na odmorištu, moj ponos i diku, pošto je biljka izgledala tako zdravo i sjajno. Možda joj je čak brisao i lišće. E, to bi bilo pravo čudo. Kad se osvrnem unazad, trebalo je da shvatim. Tridesetosmogodišnji muškarci ne odluče iznenada da bez ikakvog razloga brišu lišće sobnog bilja. Ušla sam u kuću,

dozivajući ga, držeći palčeve da bi danas mogao biti dan kad je odlučio da kasnije ode na posao. Bilo je tek devet i petnaest, ali duboko u sebi sam znala da je već za radnim stolom. Kući će se najranije vratiti oko pola sedam – petnaest do sedam. A nisam se ni usudila da pomislim kako bi mogao da pravo iz kancelarije izađe u grad. Kad sam sinoć razgovarala s njim – neposredno pre ulaska u avion, iako on to nije znao – nije spomenuo nikakve namere za večeras, ali to se lako promeni.

Čim sam otvorila vrata, znala sam da nešto nije u redu. Za početak, stan je izgledao besprekorno. Uz to, osetila sam miris koji nisam prepoznala. Doduše, bio je to tek nagoveštaj, pomešan sa zemljano-kososovim mirisom Džekovog gela za tuširanje, piletine s karijem iz kutije za dostavu i mirisom prljavog veša, s naznakom neoprane opreme iz teretane. Glasno sam njuškala, pokušavajući da shvatim šta me to toliko uznemirava. Možda se radilo o mom mirisu, slabašnom tragu koji se zadržao u mojim stvarima – iako se nisam vraćala još od Božića – pre više od tri meseca?

Ostavila sam kofer i torbu s laptopom, i njuškala po stanu kao pas tragač. Bilo je još dokaza o izuzetnoj urednosti – mašina za pranje sudova je bila prazna, a sudovi poslagani, novine uredno složene na stočiću za kafu; čak su i daljinski upravljači bili poravnati. Možda je pozvao mamu u goste, palo mi je na pamet. Trebalo je da joj se javim i poverim joj tajnu. Verovatno želi da joj pokaže kako se dobro snalazi bez mene. Sećam se koliko se zabrinula kad je čula da zbog posla odlazim u Njujork. Možda je već ovde i upravo je izašla, ostavljajući za sobom dugotrajan, nejasan, ali svakako ženski miris.

Trgla sam se kad je Oskar, naš krupni crni mačak, izronio niotkuda i potrčao ka meni. Zahvalna što me se setio, podigla sam ga i poigrala se s njim, ali bila sam rastrojena. Potražila sam njegovu hranu u frižideru.

Humus? Džek smatra kako je humus jedino dobar za fugiranje kupatila. Smatra kako ima ukus starih jastuka za dvosed, mada nemam pojma kad ih je probao. Zatvorila sam vrata frižidera i spustila šaku keksića u času za Oskara, koji me je razočarano pogledao.

Proverila sam gostinsku spavaću sobu da vidim ima li znakova života. Krevet je bio nenamešten i pretrpan glupostima, kao i uvek. Najveći deo gomile bio je tu još otkad sam se uselila pre četiri i po godine. Slike koje nikada nismo stigli da okačimo, dva teniska reketa upotrebljena jednom na odmoru i lampa koja se nije dopadala ni meni, ni njemu. Dakle, ništa od majčine posete. Izašla sam iz sobe zaputila se kroz hodnik bez prozora. Zastala sam pred kupatilom. Na prozorskoj dasci nalazio se mali skup ženskih toaletnih potrepština. Ništa od toga nije pripadalo meni. Šampon za finu kosu. Tonik za kombinovanu kožu. Odjednom mi se zavrtilo u glavi. Uхватила sam se za umivaonik.

Krevet u spavaćoj sobi bio je namešten. Za pet godina koliko smo zajedno, mislim da ga Džek nikada nije namestio. Ne zato što je lenj, već jednostavno ne vidi svrhu. Ionako će se vratiti i ponovo ga izgužvati. Na mojoj strani nalazio se nepoznat kofer. Otvorila sam ga i prebiralala po odeći. Ko god da je, nosi veličinu S. U ormanu, niz haljina, bluza i suknji stajao je do mojih stvari potisnutih sve do krajnjeg ugla. Neke su mi delovale poznato, ali nije mi bilo jasno zašto. Etikete su bile iz *Zare*, *Top šopa*, *Maža*. Pola mojih prijateljica verovatno nosi iste stvari.

Odupirala sam se želji da telefoniram Džeku i zatražim objašnjenje. Nije ni znao da sam u zemlji. Uzela sam svoj kofer i postarala se da ne ostavim nikakav trag za sobom. Onda sam izašla iz stana i krenula na ulicu. Otišla sam pravo u park preko puta i sela na klupu. Trebalo mi je vremena da razmislim.

## 2.

Zovem se Ejmi Forester. Doduše, ako ćemo pravo, kršteno ime mi je Ejmi Džejn Forester. Rođena sam sedamdesetih, tačnije 1977. godine. Tad je bilo u modi da se deci daje i srednje ime. Odavno sam prestala da ispravljam ljude koji me jednostavno oslovljavaju sa Ejmi, te sam i sama počela da se tako predstavljam. Život je suviše kratak. Prosečne visine (metar i sedamdeset), prosečne veličine odeće (ako imam sreće, onda sam M), srednje dete od troje (starija sestra Nikola ima četrdeset jednu godinu, a mlađi brat Kristofer trideset šest – izgleda da srednje ime važi samo za devojčice jer ga Kristofer nema) i tetka dvojici Nikolinih sinova.

U Njujorku sam snimala novu seriju koja je upravo debitovala u udarnom terminu na TV mreži. Moj veliki prodor nakon godina igranja *druge prostitutke* ili *žene na stanici*. Ponekad i samo *žene*. Nemojte me pogrešno shvatiti, od toga živim. Delimice. Da budem potpuno iskrena, najveći deo provodim radeći u pozivnim centrima, naklonjenim zapošljavanju glumaca. Kad kažem *veliki prodor*, mislim na to da sam dobila lik sa imenom, koji se pojavljuje u svakoj epizodi. Bar u ovoj, prvoj sezoni. Nisam među glavnim zvezdama, samo sam deo ansambla. Neverovatno ličim na englesku glumicu koja igra glavnu ulogu, što je dovelo do srećne okolnosti da mi ponude ulogu njene starije sestre. U stvari, *neverovatna sličnost* je pomalo i preterivanje. Pod tim mislim da obe imamo skoro sasvim crnu, sjajnu kosu, smeđe oči i okruglo lice. Ličimo sasvim dovoljno, a engleski naglasak je bio presudan.

Kažem da se pojavljujem u svakoj epizodi. Trebalo bi da dodam *zasad*, jer će se starije sestre engleske inspektorke rešiti

upravo serijski ubica za kojim inspektorka traga. Za to sam saznala tek prekjuče, kad je izašao najnoviji scenario, u kojem me ubica uguši na trideset šestoj stranici.

Najpre sam odlučila da telefoniram Džeku. Nije se javio. Umesto toga, izašla sam na piće sa saosećajnim prijateljima iz ekipe, i tako se rodila zamisao da iznenada skoknem kući.

Kad sam u Londonu, živim sa Džekom. Mogućnost da se i on preseli sa mnom nismo dovodili u pitanje. Ozbiljno smo o tome razmislili. Bio je u iskušenju pred idejom da živi u Velikoj jabuci, sve dok nismo shvatili da se ni tamo ne može bogzna kako živeti bez posla i prihoda. Uz to, ionako nisam išla zauvek. Oboje smo znali da će moja pustolovina biti samo privremena.

Njegov odgovor bio je da, nekoliko večeri pre nego što sam otputovala, klekne na koleno, dok smo bili na pola epizode serije *Kuća od karata* i usred poručene tajlandske piletine s karijem, i odnekud ispod dvoseda izvuče plavu kutijicu s natpisom *Tifani*. Unutra se nalazio prsten s pivske limenke i poruka: *Dugujem ti verenički prsten*. Navukao je prsten na moj domali prst. Bilo je toliko slatko i neočekivano da sam se rasplakala, i on takođe, a onda smo se smejali tome kakvi smo idioti i kako će sve biti u redu.

Oboje smo svesrdno izbegavali da razgovaramo o tome šta bi se dogodilo ako bi serija doživela takav uspeh da se snimanje nastavi unedogled, ili ako bi moj mali zaokret bio primećen i ja se iznenada našla u situaciji da poslovno procvetam u Sjedinjenim Državama. Prilike da se bilo šta od toga dogodi bile su tako niske da nije vredelo ni planirati. Doći će mi u posetu čim bude imao slobodne dane, a ja sam uspela da dođem kući tri puta, kad mi je raspored snimanja to dozvolio. Pronašli smo rešenje da nam veza uspe. Bar sam tako mislila.

Međutim, odlučujući faktor za ovonedeljnu posetu – ono zbog čega se isplatila, iako ću za nekoliko nedelja zauvek biti

kod kuće – bila je moja najbolja prijateljica Melisa. Mel. Sutra joj je četrdeseti rođendan i organizovala je žurku, iako joj ni malo nije do slavlja, budući da joj u poslednje vreme jako loše ide. Brak joj se raspao a da to nije ni primetila. Najpre joj je suprug, Sem, saopštio da je više ne voli – zapravo voli ženu po imenu Kamila – i napustio ju je. Možete misliti koliko sam se loše osećala što nisam bila tu dok mi je najbliža drugarica pokušavala da zakrpi život. A možda i ne možete. Verujte mi, bilo je užasno.

Nije krila da se snuždila kad sam joj rekla da neću dobiti slobodne dane za njen rođendan. Naravno, znala je da ovih dana moje vreme nije zaista moje, i da sam predaleko da doletim tek da bih se napila i otpevala joj pesmicu za srećan rođendan. Obećala sam da ću joj se iskupiti kad se vratim kući zastalno. Provešćemo ceo vikend u banji, razmaziće nas tamo i nadoknadićemo propušteno.

Dakle, čim sam saznala kako mi je sudbina zapečaćena, prva pomisao – zapravo, treća, nakon *Oh, dođavola, šta ću sad sa svojim životom?* i *U kom pravcu je soba za pisce?* *Svima ću im prirediti mučeničku smrt* – bila je *Ma, ko ih šiša, idem kući da proslavim Melin rođendan, zabavim se, a vi se jebite.*

Pomislila sam kako bi bilo zabavno da moja poseta bude iznenađenje. Provela sam dane maštajući o tome koliko će mi se Džek i Mel obradovati. Sigurno im nije ni na kraj pameti da ću preći pola sveta radi rođendanske zabave. I u Džekovom slučaju sam, izgleda, bila u pravu.

Izvadila sam mobilni telefon i pozvala Mel. Ona će znati šta treba. Međutim, uključila se govorna pošta. Mel je verovatno u podzemnoj železnici, na putu za posao. Taman sam htela da joj ostavim poruku, kad sam shvatila da joj to ne mogu učiniti. Usredsredila se na ovu rođendansku zabavu kao da će joj to spasti život. Znam da je naporno vežbala i maltene se

izgladnjivala u pokušaju da *pokaže Semu šta propušta*. Iako on neće doći (razume se), računala je na to da i dalje imaju dosta zajedničkih prijatelja koji bi na društvenim mrežama mogli objaviti slike slavljenice. Sto puta mi je rekla kako je zakazala odlazak kod kozmetičarke, a da je sutrašnji dan pretrpan depilacijom, feniranjem i manikirom *šelakom*. Naravno, uopšte ga ne želi nazad, samo želi da je primeti.

Ne mogu da joj sad pokvarim večer. Iako je prva osoba kojoj se od svoje jedanaeste godine obraćam za sve, moraće da prička.

Pokušavam da zamislim šta bi mi rekla. Tačno mogu da joj zamislim izraz neverice na licu. Velike zelene oči širom otvorene. Usta savršeno zaokrugljena. Mel ima veoma izražajno lice. Ponekad izgleda kao da gledaš preterano poletnu mimičarku. I znam tačno šta bi me prvo pitala: „Jebote, ko je ona?“

Odlično pitanje.

Pogodila me je misao kako mi je ovo možda jedina prilika da saznam ko je ta žena. Ako – kad – suočim Džeka sa istinom, mogao bi se zatvoriti i odbiti da mi kaže. Možda će odlučiti kako mu je više stalo da je zaštiti nego da udovolji mojoj znatiželji. A iz nekog razloga, od presudne je važnosti da saznam. Sigurna sam kako je Sun Cu nešto rekao o ovakvim okolnostima. *Pre nego što pobediš neprijatelja, moraš saznati ko je ili Ne dopusti kučki da se izvuče*. Tako nešto.

I pre nego što sam shvatila šta radim, opet sam na nogama i prelazim ulicu ka svojoj kući, džinovski kofer se vuče za mnom kao nevoljni pas, a prevelika torba mi visi o ramenu. Nepoznati miris je i dalje prisutan. Pregledam (uredno složene) hrpe časopisa i papira na stočiću za kafu, tražeći bilo šta na čemu je napisano ime. Ne pronalazim ništa, zbog čega pomislim da, ko god da je, možda se nije doslovce uselila.

Ponovo otvaram nepoznati kofer i izbacujem stvari, ne ma- reći za nered koji pravim. Uglavnom se radi o donjem vešu, ali svakako ne o onom koji je posiveo od preteranog pranja. Ose- ćam se čudno što ga zagledam, pa sve gomilam na jednu stra- nu. Nekoliko majica i par farmerki, koje ne saopštavaju bogzna šta. Nekoliko bluza jarkih boja. Preturam po džepovima kofera. Ključevi, roman, nekoliko starih računa, maramica, nekoliko ukosnica i češalj. Pregledam češalj u potrazi za opalim dlaka- ma. Nema ih. Ponovo podižem račune. Svi su za gotovinsko plaćanje – sendvič iz *Preta*, prašak protiv prehlade i kafa. Ni- sam ama baš ništa saznala, osim da se radi o prehladenj ženi koja voli šunku.

Osujećena, šutnem kofer.

Ne mogu tek tako da sedim ovde i čekam da se jedno od njih vrati kući. Šta ako ona stigne prva i ispostavi se da je psihopa- ta? Šta ako se pojave s prijateljima? (Možda nekih od naših za- jedničkih prijatelja? Ne smem ni da pomislim. Da li svi znaju? Jesam li predmet podsmeha?) Nisam sigurna da imam snage za suočavanje s poniženjem. Sem toga, ne želim da moja lična drama zaseni razlog zbog kojeg sam ovde – da se postaram da moja najbolja drugarica provede noć svog života.

Odlučila sam da telefoniram bratu, Krisu. On uvek zna šta treba da učini u svakoj nezgodnoj prilici. Da i ne spominjem činjenicu kako sam sigurna da je Kris jedina osoba koja mi ne bi iza leđa prepričavala dogodovštine mog nevernog dečka.

„Hej, seko“, kaže čim je podigao slušalicu. Uvek me tako oslovljava. Počelo je kao šala, kada smo, pre dosta godina, oboje gledali groznu dramu na televiziji i bili opsednuti nači- nom na koji su pisci kroz dijalog neprestano pokušavati da nas podsete na međusobne odnose likova. Moja omiljena rečeni- ca bila je: „Znaš svog starijeg brata Martina, onog što je agent za nekretnine u Dorkingu i živi sa suprugom Su u Rejgejtu?“

Počeli smo da ih oponašamo kad god smo razgovarali: „Možeš li da pitaš našu mamu, Margaret, koja je udata za našeg tatu, Grejama...“ „Zdravo, mlađi brate Krise, da li si nedavno video našu stariju sestru Nikolu ili njenog muža Marka?“ Šala je bila mnogo smešnija uživo, ali silno smo se zabavljali. U svakom slučaju, ostao mi je nadimak *seko*.

„Zašto me zoveš u pola šest ujutru? Jel’ sve u redu?“

„Nisam u Njujorku. U Londonu sam, sećaš se?“

„Ah, naravno! Veliko iznenađenje. Kako ide? Jel’ ti lepo?“

„Ne baš“, kažem. Ležim na krevetu, zagledana u tavanicu.

„Šta je bilo? Jesi li tu, Ejmi?“

Prepričavam mu sve u kratkim crtama. Čim sam prešla na deo o koferu sa odećom, čujem ga kako uzvikuje: *Šta se dešava, jebote?* tako glasno da se njegov partner, Luis, pojavljuje u pozadini i pita da li je sve u redu. Kris me stavlja na zvučnik.

„Znam“, kažem. „Ni meni nije jasno. Zdravo, Lu.“

„Baš si okasnila. Ili poranila. Kako se uzme.“

Slušam dok mu Kris prepričava šta se zbiva.

„Mora da postoji razumno objašnjenje“, kaže Luis, pošto mu je sve jasno. „Nešto očigledno, što nam svima izmiče.“

„Ima ljubavnicu“, odgovaram mrzovoljno.

„Mislio sam na drugačije objašnjenje. Došla mu je sestra?“

„Nema sestru.“

„Pa, ne znam... rođaka, ili nešto slično?“, Kris pokušava da pronade razjašnjenje. „Stara prijateljica?“

„Zašto mi ne bi rekao?“

„Možda nije imao priliku. Možda je banula sinoć zbog nekakvog hitnog slučaja.“

„Niko nije spavao u gostinskoj sobi.“

„Ubiću ga“, kaže Lu uslužno.

Čujem sebe kako uzdišem.

„Nemoj. Neće“, kaže Kris.

„Ne, samo izvoli. Slobodno.“

„Imaš li predstavu o kome se radi?“, upita Kris.

„Ma jok. Moram da saznam.“

„Zar je to važno?“

„Da! Pobogu! Šta ako je neko koga poznajem? Neko s kim radi. Ne mogu sumnjati u svaku ženu s kojom je imao dodira. Mislim, kako ću ikad znati kome mogu da verujem?“

„A mogla bi biti i žena koju nikad nisi upoznala“, dodaje Lu.

Kris ga prekine. „A ako je slučajno samo prolazna veza – iako to nije nikakvo opravdanje – pa je postala ozbiljnija...“

„A oboje nameravaju da je okončaju pre nego... znaš...“

„I, u njihovim glavama, ono što ne znaš ne može da te povredi...“

„Ili je očajnički želeo da ti kaže, jer ga krivica izjeda, ali je znao da mora to da uradi lično...“

„Da! Večeras će verovatno sve priznati. Mislim, ni to ništa ne znači... jer ipak je grozno...“

Slušam ih kako se nadovezuju jedan na drugog. To što govore ima smisla.

„Šta ćeš da uradiš?“, naposletku pita Kris.

„Pojma nemam. Zato sam te i zvala. Mislim, ako me zatekne ovde kad se vrati kući s posla, očigledno će znati da sam saznala.“

„I dobićeš odgovore.“

„Ali onda nikada neću znati da li bi mi rekao da ga nisam uhvatila na delu. A šta ako jednostavno odbije da mi kaže ko je ona? I onda moramo da preživimo Melinu zabavu kao da se ništa nije dogodilo.“

Na trenutak je nastupila tišina.

„Koliko dugo ćeš biti ovde?“

„Sedam dana. Ne znam kako ću ih pregurati.“

„Evo šta ja mislim“, kaže Kris. Čujem kličanje galebova i pitam se da li su napolju u svojoj maloju osunčanoj bašti u Devonu. Mogu da ih zamislim kako sede za drvenim stolom pored zadnjih vrata, Krisovu tamnosmeđu kosu i Luovu preplanulu ćelu kako se nagine nad telefonom. Kris ima istu naviku kao i ja da trlja ušne resice kad pokušava da se usredsredi, i zamišljam ga kako to upravo radi. „Pošalji mu poruku i reci da večeras dolaziš kući. Onda izadi iz stana i posmatraj šta se dešava. Po svemu sudeći, ko god da je, pojaviće se da uzme stvari. Onda ćeš je bar videti. Ako večeras otvori dušu, moraćeš sama da odeš na žurku i kažeš Mel kako je bolestan. Ti si dobra glumica, ti to možeš. A ako ništa ne prizna, pretvaraj se da je sve u redu. Neka Mel dobije svoju veliku zabavu. Onda ga pritisni u nedelju. Osim ako... da li on zna koliko ostaješ?“

„Seti se, još ne zna da sam ovde.“

„Savršeno“, kaže Kris. „Reci mu da odlaziš u nedelju ujutru. Onda možeš otići kod Mel, isplakati joj se na ramenu nekoliko dana i potpuno zaboraviti na Džeka.“

„Šta? Čak i da ne pokušavam da to popravim?“

„Šta tu ima da se popravlja?“, ubaci se Lu. „Priznao ili ne, viđao se s nekim tebi iza leđa.“

„Prokletstvo.“

„Ili bi mogle da dođete i provedete nedelju ovde dole s nama?“, predloži Kris.

Ponuda je primamljiva. Kris ima gotovo džedajške moći da se uz njega ljudi smire i odmore. Oduvek sam smatrala kako treba da postane terapeut. Međutim, više je voleo da ima posao na koji može da zaboravi petkom uveče. Znao je da bi na kraju vikendom sa sobom nosio tuđe muke. Zvao bi ih i nudio besplatne susrete kako bi im pomogao da se osećaju bolje. Međutim, to je ipak postala njegova nezvanična životna uloga.

Kad god se neko od njegovih prijatelja nađe u nevolji, prvo što uradi jeste da pozove njega.

Ipak, nije imalo smisla da se sad krijem u Devonu. Potreban mi je Melin *ma ko ih jebe* pogled na život ako ću da prođem kroz ovo.

„Ma ne, ali svejedno ti hvala. Biće sve u redu, to je odlična zamisao. E da, još nešto. Ubiše me u seriji.“

„O ne! Baš mi je žao.“

„U redu je. Mislim da nema nikakve veze sa mnom, samo predstavlja dobar zaplet. Ali nemoj još da kažeš mami i tati, nemam snage da se s tim suočim sad. Ne pričaj nikom, to je strogo poverljivo dok ne krenu s prikazivanjem.“

„Naravno. A šta ćeš sad?“

„Pa, do ovog trenutka sam nameravala da se preselim kući, krenem da osmišljam venčanje i nastavim sa životom. Međutim, sad nemam pojma.“

„Dobro, možda ga *ipak* ubijem“, reče Lu.

Kris se ubaci. „Dođi do nas kad se vratiš. Možeš se sakriti ovde i vidati rane koliko god želiš.“

Obećavam da ću ih ponovo nazvati čim budem imala više podataka. Zatim se naslonim na jastuke, osećajući se kao da je mi je tlo propalo pod nogama. Uvek sam se pitala šta ljudi misle pod tim, ali sad znam. Ispod mene kao da se otvorio ogroman ponor i moram da se uhvatim za nešto čvrsto kako ne bih pala u nesvest. Oskar se ušunja i doskoči pored mene, pribijajući se uz mene. Provlačim prste kroz meko krzno na njegovom stomaku. Pokušavam da ne razmišljam o nekoj nepoznatoj ženi koja pokušava da mu se dodvori tako što mu krišom dotura komadiće njegovog omiljenog sira.

Imam neodoljivu želju da se zavučem ispod pokrivača i zaspić. Mislim da je to poput onog *Ako zatvorim oči, čudovište nije tu*. Ali onda pogledam (moje) besprekorno bele jastuke

i (moj) vedri jorgan, žut poput putera, i zamišljam Džeka i bogzna koga kako rade bogzna šta i poriv me istog trena prođe. Sem toga, verovatno bih i dalje bila tu, obeznanjena, kad se jedno ili drugo vrata kući, a nisam sigurna da je to pametno. Još ne.

Ako ću da obavestim Džeka kako dolazim večeras, moram da se sklonim. Međutim, ne mogu lutati ulicama sa svojim ogromnim koferom. Na kraju – pošto sam pažljivo preuredila stvari suparnice kako ne bi shvatila da je neko preturao – odvukla sam kofer do hotela dijagonalno od naše kuće i uzela sam sobu. Eto, koliko je to otmen hotel – ima jednokrevetne sobe s ležajima za jednu osobu i fenovima za kosu pričvršćenim za zid, kako bi vas sprečili da ih ukradete. Mislim da je namenjen usamljenim putnicima iz posrnulih preduzeća. Ili prostitutkama i njihovim mušterijama koji iznajmljuju sobe na sat. U svakom slučaju, čist je, bar ako ne zagledaš izbliza. Uvukla sam se u mali, ali udoban krevet, navukla jorgan preko lica i, uprkos svemu, uplakana se uljuljkala u san.